

Com una nina
a partir d'una novel·la
de Natalia Ginzburg

un projecte de AmagatTeatre

com una nina és el resultat de residències artístiques a la
fàbrica de creació AADPC FABRA I COATS i a l'Àtic22-Teatre
Tantarantana

Com una nina

Repertiment: Raissa Brighi

Espai Sonor: Fabrizio Nocci

Traducció: Davide Ascani i Carlos Calvo

Projecte gràfic: Francesca Protopapa

Ajudant de direcció: Maddalena Basevi

Direcció: Raissa Brighi i Francesca Romana Degl'Innocenti

Li he dit: - Digue'm la veritat. I va dir: - Quina veritat? I dibuixava ràpidament alguna cosa en el seu quadern i m'ha mostrat què era, era un tren molt, molt llarg amb un gran núvol de fum negre i ell abocant-se a la finestra i acomiadant-se amb un mocador. Li he disparat entre els ulls".

La història

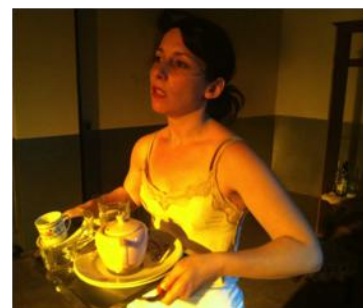
Comença així, la novel·la de Natalia Ginzburg. *Va ser així* es va publicar el 1947, després que el seu marit, Leone Ginzburg, morís torturat per raons polítiques i racials.

La novel·la posa en escena, amb un llenguatge senzill, els sentiments, les passions, les esperances d'una dona sola que veu com s'esvaeix la seva identitat.

La narració s'obre i es tanca amb el tret que mata l'Alberto i s'articula a través de llargs flash-back que expliquen una dramàtica i humiliant vida en comú, la vida d'una dona eternament insegura, una dona que ha crescut amb la idea d'haver de respondre al paper d'esposa i mare que la societat li imposa, però sense sentir-se mai prou bella, prou bona; una esposa incapaç i una mare fracassada.

Mestra de províncies, la protagonista de la història es casa amb un home enamorat d'una altra dona des de fa anys i amb la qual té una relació conflictiva i dolorosa. El fracàs familiar es fa evident en la parella d'immediat: dues persones molt diferents i absolutament incapaces de comunicar i comunicar-se. Quan, finalment, troba el coratge d'alliberar-se del rol que la constreny, la filla mor tràgicament i no li resta altra possibilitat que trencar l'espiral de patiment en què es troba immersa.

Revelat de bon començament el *coup de théâtre* (el tret), el monòleg transita des del clímax desfent el seu camí, rebobinant el fil narratiu, per retrobar-se, al final, amb el gest *clos* del principi. L'eterna imatge congelada del que ja ha succeït.

La direcció

El paper de la dona

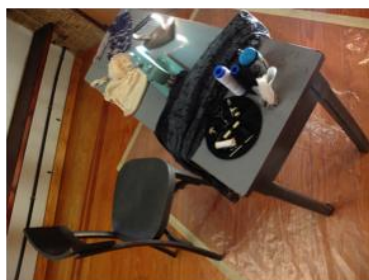

El treball de direcció ha volgut posar de relleu la marginalitat del paper de la dona en aquesta societat.

Avui dia moltes dones segueixen vivint en un estat de “clandestinitat” a tots nivells independentment de la classe social: és una clandestinitat transversal. Són clandestines quan pateixen per la seva vida i s’han d’amagar, quan han d’amagar el propi cos o quan han d’ostentar-lo per sobreviure o per arribar a posicions de poder. Són clandestines quan s’han de sotmetre a la voluntat dels seus pares, marits i fills. Clandestines, quan no poden manifestar les seves veritables identitats, quan no poden fer florir les seves passions, aspiracions i desitjos. Quan han de transformar-se per ser estimades, acceptades, respectades; quan no són escoltades, mirades, valorades pel que són, sinó pel que els altres volen que siguin, com si fossin una nina. Per fugir de la clandestinitat, cal fermar la pròpia identitat; però la protagonista d’aquesta història només reïx a fer-ho mitjançant un gest extrem, el suïcidi.

L’experiència del públic

El públic, des de l’entrada al teatre, al foyer o a l’avantsala, s’amara del món de la protagonista. Fragments de casa, de vida quotidiana. L’angle d’un brodat, una vora deixada estar, un jerseiet inacabat. La taula del dinar encara parada. Els jocs d’un nen per terra, roba mullada que espera que l’esbandeixin. Una partitura sobre un faristol, un esbós a mig fer. La vida d’una família, interrompuda, abandonada de cop com a pressagi d’una tragèdia ja ocorreguda. Aquests objectes, aquests moments de vida familiar, estan impregnats d’aigua, com si tota la casa, la història sencera d’aquesta família, s’hagués enfonsat, negat. L’espectador pot contemplar, tocar, donar consistència a aquests fragments evocats, que es construeixen a partir de l’imaginari propi, que s’apropien dels records de la vida conjugal dels protagonistes de la història que aviat escoltaran, com si en formessin part. Durant l’espectacle, quan sentirà parlar de música, podrà viatjar amb la fantasia a la partitura gotejant; quan sentirà parlar de retrats, li tornarà a la memòria aquell esbós a mig fer que surava en un cossi ple d’aigua. I és gràcies a aquest bagatge de records que haurà fet seus, que l’espectador podrà participar activament del desenvolupament de la història, creant una connexió i un intercanvi empàtic i paritari amb la protagonista.

Quan el públic entra a la sala, l’actriu ja és a escena repetint, com atrapada en un loup, els mateixos gestos, les mateixes paraules, a la recerca d’alguna cosa que se li escapa. És només quan l’esguard se li creua amb el d’algun espectador, que el cercle es trenca i l’espectacle pot començar. L’espectador, entès com a protagonista, com a element fonamental per a què la història pugui ésser explicada. “Has vingut? Sí, has vingut!”, diu la protagonista agafant la mà d’un dels espectadors, duent-lo al centre de l’escena, demanant-li ajuda, i són paraules farcides de reconeixement. Aquesta persona és el que li cal per recordar, perquè només si hi ha algú amb qui compartir els seus records, podrà comprendre què li ha succeït i sortir del seu propi purgatori.

L’espai escènic

Un espai tancat, situat en un context molt senzill de manera que es puguin evocar tant ambients domèstics (sense ser mai realistes) com ambients interiors. Dibuixant i suggerint algunes línies evocatives que l'espectador pugui interpretar i definir a través del seu imaginari. Els espectadors, en tant que "personatges", estaran a escena; o sigui, no hi haurà una separació definida entre espai escènic i espai d'escolta; llavors la protagonista es podrà moure entre els espectadors i parlar directament amb ells. El públic estarà assegut a dues bandes. Als dos costats oposats de l'espai escènic, un bagul i una butaca, i al seu interior objectes de la vida quotidiana a vessar d'aigua, cada objecte lligat a un record específic. La troca dels records s'ha embullat, i la protagonista necessita l'ajuda del públic per poder-la desenredar, per retrobar el record perdut, aquell detall, aquella emoció al llindar de la pròpia experiència. Tantes tetes... amb quina ha preparat el te abans de matar l'Alberto? Això ja no ho sap, serà el públic que l'ajudarà a entendre-ho. L'espectador farà una tria i d'alguna manera es convertirà de nou en protagonista del desenvolupament de la història, capaç d'incidir, amb la seva manera d'escoltar, de participar, no només sobre el desenvolupament narratiu sinó també sobre el ritme de l'espectacle i sobre la interpretació de l'actriu.

L'aigua

Aquesta novel·la és plena de fum, boira i pluja. L'aigua és un element recurrent (el riu on es declara, la pluja constant, l'aigua esterilitzada, la cendra dissolta en aigua...) per tant, s'utilitzarà part de la seva simbologia. L'aigua és com l'ànima de la protagonista, inquieta, sempre en moviment, imprevisible. L'aigua és la frontera entre la vida i la mort, entre la creació i el buit. Entre l'assassinat i l'acceptació. Element purificador, implica sempre una transformació. L'aigua de dins de l'objecte és el record que la protagonista cerca de recordar. Un cop reviscut aquest record, pot finalment comprendre'l, i

abocar-lo dins del bagul, el lloc que conté la seva memòria. L'aigua-record assumeix per tant una altra forma, unida a la dels altres records, permetent a la protagonista tenir una nova mirada sobre el seu passat, d'arribar a les entranyes d'allò que ha viscut, i tenir la força per enfrontar-s'hi.

Espai sonor

L'aigua també crea l'univers sonor de l'espectacle. El músic Fabrizio Nocci va partir de sons i sorolls de la natura aquàtica, assonàncies, dissonàncies i ritmes, connectant-los a les emocions, als estats d'ànim de la protagonista, sense que necessàriament hi hagi una correspondència entre ells, deixant que visquin també els contrastos i les oposicions enteses com a font de riquesa.

L'autora

Premiada escriptora italiana que va explorar en la seva obra les relacions familiars, la política dels anys del feixisme i dels anys posteriors, la Segona Guerra Mundial i la filosofia. Va ser autora de novel·les, relats breus i assaigs, i va rebre els Premis Strega i Bagutta. Les seves obres li han donat un paper de protagonista entre els escriptors del segle XX, passant del neorealisme de les seves primeres novel·les fins a la narració més concreta i viva del seu propi món i experiència, reflexos d'una vida sofrida. La seva segona novel·la *E' stato così* aparegué el 1947 i guanyà el premi "Tempo".

AmagatTeatre

AmagatTeatre va néixer durant la creació de l'espectacle *Com una nina*. Actualment la companyia treballa en diferents projectes: *Favole* espectacle de contacontes a partir de les *Favole italiane* d'Italo Calvino; col·labora en la distribució de *Fucked* de Penelope Skinner, amb la direcció de Marco Casazza; col·labora amb el projecte *Assajar és de covards* al teatre Àtic22-Teatre Tantarantana i amb Tremenda Trampa per a l'espectacle *Calderon* amb la direcció de Stefania Troise, que estrenarà al CCCB de Barcelona.

Raissa Brighi

Actriu italiana, llicenciada en interpretació per l'Escola Superior de Art Dramàtic, de Paris Cours Florent. Completa la seva formació amb tallers, entre els quals, tres amb Emma Dante, Tage Larsen (Odin teatret), Vladimir Ananiev (GITIS), Peter Clough (Guildhall School de Londres), Jean Daniel Magnin (Theatre du Rond Point de Paris), Mamadou Dioume (C.I.C.T. de Peter Brook) i Carles Alfaro.

Ha treballat durant anys com a actriu i ajudant de direcció a Paris, Barcelona i a Itàlia, en obres de creació i clàssics. Entre d'altres, ha treballat amb Renato Carpentieri, Simona Barbero, Lello Serao, Emanuela Giordano, Maria Stefanache i Angelo Pavia.

Francesca Romana Degl'Innocenti

Comença a estudiar teatre als catorze anys i als divuit comença la seva carrera com a assistenta de direcció a Plexus T., la producció de teatre de Lucio Ardenzi. En el mateix període, debuta com a actriu a Roma i continua fent gira a Itàlia. Com a ajudant de direcció, treballa amb alguns dels més coneguts directores italians, com ara Armando Pugliese, Luca Barbareschi, Antonio Calenda i Gigi Proietti, i és dirigida, entre d'altres, pel mateix Pugliese, Anna Proclemer, Ennio Coltorti i Marco Maltauro. També actua en drames i documentals. A 2006 dirigeix la seva primera obra. Sempre el 2006, es gradua en dret i comença a treballar a l'agència literària de teatre d'Antònia Brancati, especialitzant-se en drets d'autor. Del 2010 al 2012 és Artistic Advisor del Perugia International Film Festival. Al 2013 se'n va a viure a Barcelona, on continua fent teatre i forma, amb la Raissa Brighi i la Maddalena Basevi, la companyia AmagatTeatre.

Maddalena Basevi

Va estudiar teatre i dansa a Itàlia, a l'escola del Teatre Colli, a Bolonya. La seva formació s'ha desenvolupat cap al teatre experimental i la dansa-teatre. Ha treballat amb Peter Greenaway, Cesare Ronconi (Teatre Valdoca), Giorgio Rossi (Sosta Palmizi), Pippo Delbono, Danio Manfredini i Renata Palmiello, Stephen Taylor Woodrow. També ha participat en diversos curtsmetratges entre els quals, a Espanya, *Animals* (adreça Marçal Forès, Escàndol Film), *It is Enough*, (Mireia Giró Costa, New York Film Academy), *L'Informe Irene* (adreça Patrícia Cabell) i *Exit* (Michel Goossens, Mican Productions, Barcelona). També és llicenciada en Ciències Polítiques i posseeix un Mestratge en *Desenvolupament i anàlisi de conflictes*.

Col·laboradors

Carlos Calvo

És llicenciat en interpretació per l'Escola Superior d'Art Dramàtic de València. Premiat amb una beca Fulbright va cursar un màster de Direcció Escènica al Brooklyn College de Nova York, a més d'un Màster en Dramatúrgia impartit per l'Institut del Teatre i la U.A.B. de Barcelona.

Ha treballat durant anys com ajudant de direcció per companyies com La Pavana o Moma Teatre a València, ha dirigit nombrosos espectacles infantils per Fòrum Teatre i Educació, així com espectacles per a adults a diverses sales de València.

L'any 2009 li fou concedit el premi a la Millor Traducció i adaptació d'un text de la Generalitat Valenciana per *Crisis de Identidad*, de Christopher Durang.

És el responsable de producció de Teatro de los Sentidos S.L.

Fabrizio Nocci

Fabrizio Nocci és un compositor italià, intèrpret, productor i dj techno. El seu treball explora els punts de trobada de molts llenguatges artístics contemporanis. La seva activitat com a compositor inclou música instrumental, per a orquestra i ensemble, la música electrònica experimental i la música electroacústica. Col·labora activament amb els directors i responsables de vídeo, en la producció de música per a pel·lícules i vídeos experimentals. A més, escriu música per a teatre i dansa. Des de 2007 col·labora, entre d'altres, amb artistes de vídeo, com Lillevan i Philipp Geist. També compta amb nombroses col·laboracions amb solistes, ensemble i orquestres: ell ha compost per Tetraktis percussion, el clarinetista Alessandro Carbonare, l'Orquestra Simfònica de Lviv, l'ensemble 'L'Arsenale', el grup 'Octandre', de Bolonya, entre d'altres.

També ha donat conferències i seminaris a universitats com la UDK i TU de Berlín. La seva música ha estat interpretada al Festival de Lucerne de Zuric, a la Potsdamer Platz de Berlín, al Festival de Ravenna i en altres teatres, auditoris i festivals de Roma, Berlín i Nova York.

Sergio Armesto

Videomaker argentí, es va formar en tecnologia de vídeo a la Universitat de Catalunya i va seguir diferents cursos de producció audiovisual i direcció, així com de muntatge. Va començar a treballar els anys 80 com a ajudant de direcció i director de producte. Va filmar diversos making of i vídeo d'obres de teatre. Dirigeix diferents videoclips. Dirigeix video d'empreses i institucions, i documentals per a ONG's. Va ser animador cultural a la Fàbrica de Fabra i Coats Creació. També ha realitzat un documental per a la Fundació El Tres Turons.

Francesca Protopapa

Durant anys, dibuixa quimeres de cartró utilitzant el pseudònim de Pistrice, el nom del seu monstre marí favorit. A més de la il·lustració, es dedica als gràfics i treballa com a freelance a París en projectes de comunicació cultural. A finals de 2011 va fundar Squame/Ecailles, que a través de publicacions i esdeveniments promou una selecció internacional de joves il·lustradors.

Premsa

La Vanguardia

AGENDA

E-mail: agenda@lavanguardia.cat • Correu: Diagonal, 477, 7a. (08036) Barcelona

COM UNA NINA
Avui i 2-3 de juliol
8 euros
Àtic 22. Carrer de les Flors 22
20.30 hores

■ Les dramaturgues Raissa Brighi y Francesca Romana Degl'Innocenti presenten a Àtic 22 *Com una nina*, adaptació teatral al català d'una novel·la de Natalia Ginzburg que aborda les frustracions d'una dona que es veu obligada a casar-se i a ser mare per la pressió que li imposa de la societat.

Reptes d'una mare

MIREIA RODRÍGUEZ CADENAS
Barcelona

Un espai tancat. Un pantà de records, el seu purgatori. Per no ofegar-se estira la mà, esperant que algú senti el seu crit. Fràgil,

presenta avui -i el 2 i 3 de juliol- *Com una nina*, adaptació teatral al català d'una novel·la de Natalia Ginzburg, cèlebre escriptora italiana que va dedicar gran part de la seva obra a narrar la quotidianitat de les vides de gent corrent i especialment l'ex-

d'esposa i mare que li imposa la societat. Però un dia, en veure el seu marit amb l'amant s'adona que ja no pot aguantar més aquesta situació i decideix trencar el seu matrimoni.

La dona, alliberada, entén llavors que pot començar de zero, trobar un home que l'estimi, tornar a treballar i fer el que desitgi en la vida. Però després de la traumàtica mort de la seva filla durant un viatge que fan juntes torna a la casa familiar i es proposa començar una vida normal. Aviat veu que res no ha canviat i finalment perd el control i assassina el marit.

Al llarg del relat, la protagonista anirà buidant en un bagul l'aigua que contenen nombrosos objectes de l'escenari. L'aigua és l'element simbòlic que representa els records. Brighi presenta una posada en escena en la qual la participació del públic és vital. Sense la seva ajuda la protagonista no podria alliberar-se de la càrrega de tots els records de la història. És a través de la seva col·laboració com aconsegueix unir tots els fragments i per fi entendre tot el que ha passat. ●

ÀTIC 22

Esena de *Com una nina*, que protagonitza Raissa Brighi

eternament insegura, obligada a portar una humil·lant vida en comú. Intentant complir amb el seu paper d'esposa i mare, es desfa de la seva identitat. És així el que la fa matar Alberto?

Amb aquest argument la companyia Amagat Teatre

periència de ser dona i mare. En aquest monòleg, en català, la dramaturga i actriu italiana Raissa Brighi (resident ara a Barcelona) dona vida a una dona frustrada que es casa amb un home que la menysprea. Ella l'accepta perquè se sent obligada a complir amb el paper

Dues guerres i un exili. Memòries. Presentació d'aquest llibre, de Carles Gerhardt, per Josep Massot, historiador i monjo de Montserrat, Borja de Riquer, historiador, i l'autor. Museu d'Història de Catalunya. Plaça Pau Vila, 3 (19 hores).

L'art de no amargar-se la vida. Conferència a càrrec de Rafael Santandreu, psicòleg. Abacus. Balmes, 167 (19 hores).

Ateneïstes singulars. La sessió d'avui d'aquest cicle està dedicada a Joan Josep López Burniol, notari, escriptor i col·laborador de *La Vanguardia*. Ateneu Barcelonès. Canuda, 6 (19.30 hores).

Cultura y negocios: el americanismo catalán de la Revista Comercial Ibero-Americana 'Mercurio' (Barcelona, 1901-1938). Presentació d'aquest llibre de Gabriela Dalla-Corte Caballero, historiadora, a càrrec de Núria Altarriba i l'autora. Casa Àmerica. Còrsega, 299 (19.30 hores).

Fonaments ètics per a un nou començament. Conferència a càrrec de Federico Mayor Zaragoza, president de la Fundació Cultura de Pau. Casa del Tibet. Rosselló, 181 (20 h).

Música als Parcs. Dintre d'aquest cicle, recital a càrrec de Laura Obradors, soprano, i Víctor Galiano, piano. Interpreten obres de Toldrà, Gounod, Puccini i Sorozábal, entre d'altres. Entrada gratuïta. Turó Park (21 hores).

Festes de Sant Pere. Concert de la Coral Mata de Jonc i el Cor Llevant. Església de Sant Pere de les Puèlles. Plaça de Sant Pere (21 hores).

Gospel. Concert a favor de la Fundació Salesa, a càrrec del Cor Carlit Gospel. Església de la Puríssima Concepció. Aragó, 299 (21 hores).

Cinema a la fresca. Projectió de la pel·lícula *La historia interminable*, de Wolfgang Petersen (Alemanya, 1984). Gratuïta. Parc de l'Espanya Industrial (21.30 h).

112	Policia	091	Bombers de Barcelona	080	Gas Natural	900-750-750	Serveis Funeraris de BCN	902-076-902	
Generalitat	012	Guàrdia Civil	062	Informació carreteres	900-123-505	Facta-Endesa	902-536-536	Serveis Funeraris Integrals	902-250-238
	061	Guàrdia Urbana Barcelona	092			Manya 24 h	93-445-59-59		

Fitxa artística i tècnica

Com una nina

A partir de una novel·la de Natalia Ginzburg

Repertiment: Raissa Brighi

Espai Sonor: Fabrizio Nocci
Traducció: Davide Ascani i Carlos Calvo
Projecte gràfic: Francesca Protopapa
Ajudant de direcció: Maddalena Basevi
Amb la col·laboració de Carlos Calvo i Marta Calzada

Direcció: Raissa Brighi i Francesca Romana Degl'Innocenti

Producció: Amagat Teatre
Com una nina és el resultat de residències artístiques a la fàbrica de creació Fabra i Coats-AADPC i a l'Atic22-Teatre Tantarantana.

Il·luminació: no preveiem equipament més enllà d'allò de què es disposa habitualment.
So: Intercom escenari-taula llums. Taula i amplificació de so.

AmagatTeatre
654978473
636359566

www.amagatteatre.com

amagat.teatre@gmail.com
facebook.com/amagat.teatre